

ningsklasse, og saa staar der videre: „som henhørende til een samlet Lønningsklasse betragtes i Henseende til Alderstillæg endvidere henholdsvis Styrmand af 1ste og 2den Grad, Skibsmaskinassistenter af 1ste og 2den Grad, Baneformænd af 1ste og 2den Grad osv.“ Vi mene, at man ligeledes burde medtage Skibsførere og Maskinmestre i denne Paragraf, fordi Ansættelsen f. Eks. som Skibsfører sker i en forholdsvis højere Alder, og Loven, som den er formuleret — det gælder hele Lønningsloven, om jeg saa maa sige — regner med 4 Alderstillæg med 4 Aars Mellemrum. For at kunne faa Pension af det sidste Alderstillæg maa vedkommende altsaa tjene 21 Aar. Det vil være meget vanskeligt for en Skibsfører eller Maskinmester, der ofte først opnaar sin Stilling i en Alder af 40—50 Aar, medens Afgangen, som det er oplyst, finder Sted mellem 50 og 60 Aar. Man holder dem altsaa ved Lovforslaget ligesom en lille Tot Hø for Næsen, som de imidlertid ikke have nogen Udsigt til at faa før, naar de ere gaaede af, og det er dog temmelig sent. Hvis de kunne tage deres Anciennitet med fra 2den Grad til 1ste — Skibsførere og Maskinmestre ere opførte i to Grader — vil der derved opnaas noget, idet der da bliver Udsigt for dem til at naa den højeste Lønning og dermed ogsaa den højeste Pension. Det tredie Ændringsforslag, som angaar dette Personale, er stillet til Pensionsbestemmelsen i § 34, hvor det i Punkt e. siges, at ved Pensionsberegningen ansættes hvert Aar, i hvilket den til Pension berettigede har haft Ansættelse som Lokomotivfører, Lokomotiv- eller Skibsfyrbøder, Togfører eller Togbetjent, til $1\frac{1}{6}$ Aar. Af den Grund, som jeg nævnte før, da jeg talte om deres Ret til Alderstillæg, mener jeg, at man ogsaa bør give dem den samme Ret som det kørende Personale til ved Pensionsberegningen at faa hvert Aar beregnet som $1\frac{1}{6}$ Aar. Naar Tilfældet er det, hvad det vistnok maa siges at være, at disse Mænd ere udslidte i en tidligere Alder, mellem 50 og 60, maaske 55 Aar, saa vil det være til stor Gavn for dem, hvis deres Tjenestetid kan forhøjes paa denne Maade. Disse 3 Ændringsforslag anbefaler jeg særligt til det høje Ting. Jeg tror, det vil have sin Betydning, at ogsaa denne Klasse af Embedsmænd bliver tilfreds. Ganske vist sagde den ærede Ordfører, at han haabede, at de fleste af Personalet vilde blive tilfredse med det nu foreliggende Lovforslag, saaledes som Fler-

tallet har affattet det. Men de vilde dog sikkert blive endnu mere tilfredse, hvis man vedtog vore Ændringsforslag.

Jeg vender saa tilbage til Ændringsforslagene til § 9. Der er til denne Paragraf stillet endnu et Ændringsforslag foruden det, jeg nævnte før, nemlig om at nedsætte den Aldersgrænse, ved hvilken det Personale, som Bestemmelsen angaar, kan søge Afsked med Pension, fra 65 til 60 Aar. Det er ogsaa en Humanitetsforanstaltning, som jeg synes, det vilde være heldigt, om Rigsdagen gik med til. Derved vilde opnaas, at de vedkommende kunde gaa af med Pension, dersom de følte, at deres Kræfter ikke længere sloge til, saa at de ikke behøvede at gaa og slide ud over Tiden.

Til Afsnittet om Organisationer er der endnu et Forslag, som jeg skal omtale, det er til § 12. Der blev ved 1ste Behandling gjort en Bemærkning om, at det var løjerligt at ophæve denne Post, da den vistnok er den eneste Post, der bliver ophævet ved Loven. Vi have derfor foreslaaet at omdanne denne Paragraf til en anden, gaaende ud paa, at der uden for Generaldirektoratet under Ministeriet skal være en Kontrolrevision, som skal have det egentlige Tilsyn med Jernbanernes Regnskabsføring. Den skal staa umiddelbart under Ministeriet, og selvfølgelig skal den nødvendige Bevilling dertil gives paa Finansloven.

Med Hensyn til Lønningssspørgsmaalet er jeg meget glad over de Forslag, som ere stillede af Ministeren og tiltraadte af Udvalget, idet jeg nok tror, jeg tør sige, at de fleste af dem skylder det Mindretal, hvortil jeg hører, deres Oprindelse. Jeg kunde imidlertid have ønsket, at den ærede Minister og Udvalget vare gaaede lidt videre. Jeg vil ogsaa her samle forskellige Forslag til Omtale under et. Det har for det første forekommet os, at Stationsforstanderne kunne fortjene nogen Forbedring af de for dem foreslaaede Lønninger. Det blev omtalt før, at der i Løbet af de senere Aar er blevet vedtaget forskellige Lønningsforbedringer for Jernbanepersonalet, og det endnu saa sent som i Aaret 1901. Men disse Forbedringer ere slet ikke komne Stationsforstanderne til gode. Saa vidt mig bekendt er deres Stilling ikke forandret siden 1878, altsaa for 25 Aar siden. Det maa vistnok snart siges, at deres Vilkaar ere bleyneforringede. Dette er begrundet i, at en Del af de Indtægter, som tidligere vare knyttede til Stationsforstanderstillingen,